

3. Адонін С. В. Ізюмська В. А. Особливості дефіциту державного бюджету України на сучасному етапі. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Економіка і менеджмент. 2016. Вип. 19. С. 108-111.

4. Дем'янишин В. Бюджетний дефіцит та його вплив на кризову ситуацію в Україні. Вісник Тернопільського національного економічного університету. Тернопіль: Економічна думка, 2007. Вип. 5. С. 120-123.

5. Янів Л. М., Зінченко О. А. Проблеми дефіциту державного бюджету України і шляхи їх розв'язання. Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Менеджмент інновацій. 2016. Т. 24. Вип. 6. С. 144-153.

6. Сидоренко О.О., Бабич М.О. Бюджетний дефіцит України та шляхи подолання. URL: http://www.rusnauka.com/30_OINXXI_2013/Economics/15_147246.doc.Htm.

Квас Олександр Петрович

ст. гр. ФМ-22, ТНЕУ

Науковий керівник – д.е.н., професор Тулай О. І.

ПОДАТОК НА МАЙНО, ВІДМІННЕ ВІД ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ: ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ

Започаткована в Україні реформа фіскальної децентралізації сприяє збільшенню надходжень місцевих податків та зборів, але не усуває проблем пов'язаних з їх нарахуваннями. Одним із основних джерел власних фінансових ресурсів місцевих бюджетів є податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки. Застосування майнового оподаткування на місцевому рівні у значній мірі посилює виконання їх функцій – фіскальної, регулюючої та контрольної і сприяє розвитку територій.

Податок на нерухоме майно має такі переваги:

– рівномірний розподіл бази оподаткування, що забезпечує широкий розподіл податкового навантаження та залучає максимальну кількість громадян до формування доходів місцевих бюджетів;

– характеризується низькою еластичністю до проявів циклічності економічного розвитку, оскільки база цього податку є сталою і не залежить від фаз економічних циклів;

– нерухомість не є мобільним об'єктом, що дає змогу уникати негативних впливів міграційних процесів, коли надходження справляються до тієї адміністративно-територіальної одиниці, де платник отримує прибуток, але не завжди проживає у тому місці та отримує суспільні блага;

– ухилення від сплати даного податку є досить важким, його надходження є досить прогнозованими та надійними [1, с. 114].

До недоліків справляння податку на майно, відмінне від земельної ділянки можна віднести:

– відсутність єдиної інформаційної бази даних щодо об'єктів майнового оподаткування, що спричиняє втрату фінансових ресурсів місцевих бюджетів та спричиняє можливість несплати податку у майбутньому [2, с. 118];

– значні пільги щодо оподаткування нерухомості. Так база оподаткування об'єкта житлової нерухомості, що перебуває у власності фізичної особи, зменшується для квартир – на 60 кв. м., для житлових будинків – на 120 кв. м., якщо платник одночасно володіє квартирою і будинком – 180 кв. м.[3], незалежно від площі даної нерухомості та її розташування, що є соціально несправедливим;

– ставка податку встановлена відносно мінімальної заробітної плати станом на 1 січня звітного року [3], а не відносно реальної ринкової вартості, що зменшує регулюючу та контрольну роль податку.

Податок на нерухоме майно створює значні можливості для органів місцевого самоврядування, адже вони мають безпосередній вплив на формування бази майна на території громади, встановлюють ставки даного податку. Зростання надходжень від справляння даного податку позитивно впливає на трансформацію вітчизняної податкової системи в умовах фіскальної децентралізації та позитивно впливає на прискорення економічного зростання і створенню ділового клімату. Резерви зростання податкових надходжень від податку на майно становлять приблизно 2,5% від ВВП [4, с. 238].

Місцеві органи влади можуть зустрітися з такими загрозами при адмініструванні даного податку, як невдоволеність платників даного податку, оскільки він на даному етапі не є соціально справедливим. Також справляння даного податку може спричинити корупційні зловживання[4, с. 237].

Отже, податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки є стабільним та надійним джерелом надходжень місцевих бюджетів. Надходження від його справляння не залежать від циклів економічного розвитку. Для збільшення його фіскальної ролі потрібно нараховувати його не відносно мінімальної заробітної плати, а відносно реальної ринкової вартості майна, дозволити місцевим органам влади встановлювати корегуючі коефіцієнти відносно розташування об'єкта нерухомості та його площі, створити єдину інформаційну базу нерухомості та вдосконалити процес обміну інформації між різними органами виконавчої влади, провести облік усього наявного майна незалежно від форми власності на території громад.

Література:

Тулай О. І., Марчук А. П. Підвищення фіскальної ролі податкових надходжень у формуванні місцевих бюджетів. *Світ фінансів*. 2013. № 3. С. 107–117.

Баранова В. Г., Слатвінська М. О. Дієвість майнового оподаткування в Україні. *Причорноморські економічні студії*. 2018. № 26. С. 113–116.

Податковий кодекс України: від 02.12.2010 № 2755-VI. Дата оновлення: 04.10.2018. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> (дата звернення: 28.10.2018).

Головко М. Й. Реформування податку на майно як перспективний спосіб трансформації податкової системи України. *Корпоративні фінанси: проблеми та перспективи інноваційного розвитку*. матеріали першої всеукр. наук.-практ. конф., (Київ, 22 черв. 2016 р.). Київ. 2016. С. 236–239.

Книш (Захарків) Тетяна Михайлівна

ст. гр. ФЗМ-21, ТНЕУ

Науковий керівник – д.е.н., професор Кізіма Т.О.

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВА У ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ

Сучасна тенденція розвитку культури і мистецтва в європейських країнах свідчить про активізацію роботи відповідних державних органів і адміністрацій на місцях у контексті максимального наближення культурно-мистецьких надбань до пересічних громадян – безпосередніх споживачів таких послуг.

Принагідно зазначимо, що витрати європейців на культурно-мистецькі послуги є значно більшими, ніж на придбання одягу чи оздоровлення. До прикладу, у Данії, Норвегії, Великобританії на культурне дозвілля населення витрачає близько 12,5% сімейного бюджету [1, с. 128] (у цих державах витрати домогосподарств на дозвілля навіть перевищують розміри витрат на харчування). В бюджеті ж середньостатистичного українського домогосподарства витрати на відпочинок і культуру (сумарно!) становлять всього лише 1,5-2% від величини сукупних витрат сім'ї [2].

У сучасних умовах зміна орієнтирів культурної політики у практиці зарубіжних країн спричинила і диверсифікацію механізмів управління цією важливою сферою суспільних відносин, сутність яких полягає в переважанні принаймні двох концепцій. Перша полягає у тому, що центральний уряд приділяє якомога більше уваги і надає підтримку основним векторам культурної політики. Сутність другої полягає у тому,